

PIRMĀ NODAĻA

Noplīvodami pacēlās mežģiņu aizkari, un istabā ieplūda gaisa strāva, kas bija pilna ar naksnīgiem smārdiem; tie nāca no automobiļu izpūtējiem, vecā eļļā ceptiem kartupeļiem, sasilušām ietvēm, — un vēl visu neiederīgi papildināja rožu smarža.

Kad aizkari atkal noplīvoja, vīrietis, kas sēdēja lielajā atzveltnī, pameta skatienu uz loga pusi. Āra tumsā tik tikko saskatāms pie pašas palodzes vidēja rožu krūms, un, raudzīdamies uz baltajiem ziediem, viņš nevilus pasmaidīja. Emija mazajā dārziņā rāvās vaiga sviedros, un nupat sāka kļūt redzams viņas pūļu rezultāts. Atlika vēl vienīgi salabot žoga apdrupušo mūri. Viņš jau simt gadu solīja par to parūpēties, taču pēdējos četrus mēnešus ikkatrs brīvais brīdis bija pagājis sporta zālē. Bet tā nopulēties noteikti bija vērts. Turklāt tagad, kad cīņa jau bija notikusi, viņam būs pārpārēm laika apdarīt visus novārtā atstātos mājas darbus.

Viņš sagrozījās, mēģinādams atrast pozu, kurā mazāk sāpētu. Viss ķermenis bija viens vienīgs zilums. Plecu muskuļi smeldza tā, it kā viņš būtu stāpījis cementa maisus. Kaut bija aizritējušas jau vairākas dienas, stilbs, pa kuru Bērks toreiz iespēra, vēl aizvien sāpēja. Šis Bērks bija grūts pretinieks. Un blēdīgs arī — divas reizes vajadzēja iejaukties šķirējtiesnesim. Tomēr, tomēr: tā bija lieliska cīņa. Viņš zināja, ka otras tādas viņa mūžā vairs nebūs.

NATAŠA MOSTERTE

No virtuves skanēja Emijas un Tomtoma balsis. Tomam jau sen vajadzēja būt gultā, taču Emija pagaidām ļāva sīcim padzīvoties brīvāk: šonedēļ viņi visi bija svētdienīgā noskaņā. Dēla balstiņa aizrautīgi stāstīja par kaut kādiem piedzīvojumiem, kas viņam bija gadījušies parkā. Emija smējās, tad izlietnē sāka šalkt ūdens un iešķindējās šķīvji.

Viņš atkal pasmaidīja. Vispār trauku mazgāšana bija viņa pienākums, taču Emija kā balvu bija viņam piešķīrusi brīvu nedēļu. — Bet tikai šonedēļ, — viņa brīdināja. — Neiesēdies tai krēslā pārlietu ērti, o, uzvarētāj!

— Man gan liekas, ka par šādu uzvaru es esmu nopelnījis vismaz divas nedēļas ilgu atvaļinājumu!

Viņa savilka dusmīgu seju:

— Ceturtajā raundā tava aizsardzība bija vienkārši nožēlojama. Kurš nejēga tā nolaiž rokas? Nē, par to nekāda balva nepienākas.

— Tev taisnība. Bet kur balva par to, ka es esmu tik seksīgs un pievilcīgs?

— Viena nedēļa, — viņa stingri noteica.

Viņam vēl bija atlikušas četras vaļošanās dienas: jāpaslaistās pēc sirds patikas. Viņš izstiepa roku pēc televīzijas pults. Emija bija nofilmējusi cīņu, un viņš gribēja to vēlreiz noskatīties. Tā būs tikai kāda simtā reize, bet pie joda, kas par to, kaifs no tā nekļūst mazāks.

Kasete jau atradās videomagnetofonā. Pavērsdams pulti pret ierīci, viņš manīja priekšā kaut ko pazībam: tādu kā ēnu, kas uz brīdi aizmigloja skatienu. Tā nozuda tik ātri, ka viņš tik tikko paguva to pamanīt, taču pēc brīža atkal uzradās. Tumsa. Viņš samirkšķināja acis un atkal redzēja skaidri. Tas bija savādi.

Kāds ienāca pa durvīm, un viņš pagrieza galvu. Istabā, piespiedis pie krūtīm zaļu, mikstu mantiņu, bija iečāpojis dēls.

— Hei, lielais! Gribi paskatīties, kā tētis cīnās?

Taču Tomam ne prātā nenāca teikt jā.

SARGĀTĀJA

— Nē. — Vārdus lieki netērēdams, viņš ar tuklo pirkstiņu nospieda kasetes izņemšanas pogu. — Tūbijus.

— Labs ir. — Iebilst nebija vērts, tik daudz viņam bija skaidrs. Toms cīņas ieraksta vietā ielika teletūbiju filmu; tuklās roķeles darbojās tik lietpratīgi, ka viņam atlika vienīgi to apbrīnot. Šis bērns zina, ko grib.

Uz ekrāna parādījās dziedoši teletūbijī. Taisnību sakot, viņam šie radījumi šķita diezgan baigi. Vienādās, plakanās sejas, nekustīgie smaidiņi, apaļās acis... fū.

Kad viņš pasniedzās, lai paņemtu Tomasu klēpī, acu priekšā atkal sametās tumšs. Tā bija gluži tāda pati ēna kā pirmīt, tomēr šoreiz tā nenozuda ilgāk; likās, pāri acij slid tads kā tumšs disks. Viņš neko nesaprata.

Viņš pieskārās uzacij. Lēni, pamatīgi piemiedza acis. Kad viņš tās atkal atvēra, disks bija nozudis turpat, no kurienes nācis; redze bija atgriezusies. Savādi. Un nepatīkami. Tas viss viņu nedaudz biedēja.

Tomass piespiedās viņam klāt, un pēc brīža raizes pagaisa. Dēls auga ātri, tomēr viņa pakausītis joprojām smaržoja kā zīdainim. Radīdams šo smaržu, Dievs pilnīgi noteikti bija zinājis, ko dara. Pietiek iebāzt degunu tāda maza rupuča matos, un tu nonāc viņa varā uz neatgriešanos.

Sarkanais teletūbijis deva puķi tūbijam ar antenu uz galvas. Dzeltenais tūbijis blakus mīņājās. Violetais tūbijis... violeto teletūbiju viņš neredzēja, jo acu priekšā kā saules aptumsums atkal bija parādījies disks; tas pilnīgi aizsedza gaismu.

Vienlaikus viņš pēkšņi sajuta pilnīgu fiziskās enerģijas izsīkumu. Tā it kā lēnām izplūda viņam no vēdera, likās, visa viņa ķermeņa enerģija atrodas tieši zem nabas un patlaban tek laukā. Izelpojot viņam paspruka pārsteiguma nopūta. Viņš kļuva gluži slābans, visi locekļi šķita ļengani. Viņš mēģināja pacelt roku, taču nebija spēka. Lūkoja pagriezt galvu, bet tā bija pārāk smaga.

Tai brīdī viņš saprata, ka tūlīt mirs. Nebija nekādu tuneļu. Nekādu gaismas staru tālumā. Viņu neaicināja debesu balsis. Viss bija vienkārši

NATAŠA MOSTERTE

un baismi: no viņa kā liela straume izplūda dzīvība un spēki, likās, viņa vēderā uzradies caurums, no kura kā žilbinoši spožs geizers ārā gāžas dzīvības spēks. Viņš palūkojās uz leju, it kā domādams, ka visā nopietnībā ieraudzīs enerģiju izplūstam no viņa ķermeņa kā vizošu, baltu un neapturamu straumi.

— Āāā! — Mute kustējās, taču skaņa tik tikko izlauzās pār lūpām. Plaksti nodrebēja; acij pāri atkal slidēja melnā saule. Kaut kur tālu Tomass sacīja:

— Tēti? Ar labu nakti?

Tieši tai brīdī divsimt jūdžu attālumā kāda sieviete redzēja sapni. Viņas guļamistabā valdīja dziļa krēsla, taču otrpus atvērtā loga nakts debesis izraibināja pilsētas uguņu oranžā blāzma.

Nočikstēja loga viras. Uzpūta vējš; tas atnesa sev līdzī pirmsatnēju, nepiejaucētu smārdu no platās upes, kas spēcīga un auksta plūda kaut kur tumsā. To visu sieviete nemanīja. Viņa jau bija dziļi, dziļi iegājusi sapnī.

Kāda balss neatlaidīgi sauca viņas vārdu; tā piederēja viņas mātei un skanēja no lielas tāles. Klausīdamās savas sirds satrauktajos pukstos, viņa devās balsij līdzī.

Kaut kur priekšā vidēja gaismas lāma. Gaisma bija blāva — tāda mēdz būt klosteros un vecās bibliotēkās, un tik tiešām, gaismā iznākusi, viņa ieraudzīja, ka atrodas zālē, gar kuras sienām rindojās grāmatas. Piepeši visapkārt valdīja nāves klusums. Mātes balss vairs nebija dzirdama.

Cik daudz grāmatu! Taču no tām visām viņai bija vajadzīga viena vienīga. Tā atradās vienā no augšējiem plauktiem, un viņai vajadzēja pastiepties uz pirkstgaliem un ar pirksta galu izurķēt to no plaukta. Grāmata bija liela, un viņa apbrīnoja eleganto iesējumu, to, cik patīkami bija pieskarties smalki apstrādātajai ādai. Nosaukums bija iespiests zelta

SARGĀTĀJA

burtiem, un, kaut arī tie laika gaitā bija padiluši, vārdus joprojām varēja izlasīt bez grūtībām. “Grāmata par gaismu un pīšļiem”. Viņa šo grāmatu redzēja pirmo reizi, taču tā modināja viņas sirdī bijību un šausmas. Viņa lēni atvēra to, taču brīdī, kad viņas pirksti pieskārs pirmajai nespodri baltajai lapai, viņas acis kļuva aklas.

Grāmata izkrita viņai no rokām, viņa piespieda pirkstus pie neko neredzošām acīm. Neizskaidrojami — kā tas mēdz notikt sapņos — viņa pacēla galvu un ieskatījās spogulī; seja, kas raudzījās pretī, bija viņas, taču acu dobumi bija izžuvuši un tukši.

Mute šausmās sašķiebās: viņa kļiedza.

SATURS

Gaisma
9

Sargātāja
15

Cji
103

Zaglis
141

Iznākšana sapnī
181

Sirds
273

Pišļi
309